

RÉSZLET A KÖZELI ERDŐ CÍMŰ
RÉMTÖRTÉNET-GYŰJTEMÉNYBŐL

Ott, ott van, kiáltotta egy részeg utas.

A villamos akkor dőcögött át éppen a Szamos-hídon. A részeg az ablakhoz tapadt. Hátralátva néhány suhanc támaszkodott a korlátnak, röhögve nézték. Aztán az opera előtt leszálltak.

Ott van, ott van, utánozták a peronról.

A részeg utas egy székre roskadva figyelte az összecsukódó ajtókat.

Még nem érkeztek el egészen a stadionig, amikor valaki megérintette a vállát.

Én tudom, mit látott, mondta egy félenk hang. Uram, én is láttam már néhányszor.

A részegnek tűnő utas hátrafordult, de csak egy pillanatra. Egy ballonkabátos férfi ült mögötte.

Semmit nem válaszolt, nem vett tudomást róla, hogy megszólították.

Vagy hogy hol ülhetett föl.

Több járat már nem jön, állapította meg a ballonkabátos. Nem jött szembe velünk más szerelvény, magyarázta.

Még lehet egy 102-es valahol, a Munkás utca felől, mondta váratlanul a részeg.

De a ballonos a fejét rázta.

Nem, nem, mondta többször is halkán.

Alig élte túl ez a pár tagadás a kerékcserőmpölést.

Csak az utolsó járaton lehet látni, mondta kis idő múltán.

A részeg biccentett, hogy szándékosan, avagy a síneken döccenő kocsik miatt, nem tudhatta ő sem.

Egyszer csak a ballonkabátos a részeg mellé telepedett.

Bocsásson meg, hogy csak így, magyarázkodott, de a részeg rá sem nézett, hogy ő csak így átül.

A Garibaldi-híd után mondta meg a nevét kelleetlenül, a ballonkabátos megköszönte, és ő is bemutatkozott.

A hátsó kocsiból alig láttak előre, olybá tűnt, a vezetőfülke elhagyatott, üres. Rángatta a kanyar a pótkocsit.

Akkor borítja a vízbe a holttestet, amikor pontosan a híd közepére érünk, mondta halkán a ballonkabátos. De ha pontosítani szeretnék, azt mondanám, inkább akkor, amikor átlépjük a láthatatlan felezővonalat, amikor elhagyjuk a híd közepét.

Pár ütemnyit hallgatott.

Amíg förtelmesen kattogott a foghíjas sínen a fémkerék.

A részeg rá sem hederített, arcát az ablakhoz szorította. Karját fázósan összefonta magán.

Ahol a szája hozzáért az ablakhoz, párafoltot kent föl.

Butaság volna azt hinni, hogy bárki láthatja, folytatta a ballonos. Én a magam részéről kizárnám. Ebben csak mi ketten volnánk benne, mondta határozottan, ebben a látomásban. Biztosíthatom, senki más nem látja, ahogy a vízbe lök, csak maga és én.

Kissé a részeg felé hajolt, de csak az ablakon tükröződő tükröképehez beszélhetett.

Ez a sok ismétlődés.

Egyedül hiába próbálkozik, mondta neki. Csak velem együtt láthatja. Értse meg, rám is szüksége van, mondta nyomatékosan, és kezével megérintette a vállát.

Aztán visszahúzódott, hátradőlt a préseltlemez széken. Kihúzta magát, eddigi görnyedt testtartását kisimította, és bal kezét, amit mindvégig a hasfalára szorítva tartott, most felemelte. Elkerekedett szemmel, mintha csak most fedezné föl, hogy a tenyere és az ujjai véresek, halkán felnyögött. Tulajdonképpen egész alsóteste vérben úszott.

Látja, mondta valami földöntúli nyugodtsággal, nemsokára elvérzek. Maga tette.

A részeg ekkor fölállt, átgúrta magát a ballonkabátoson, a székek közötti folyosón találta magát. A Monostor bejáratánál a kilencvenfokos kanyar meglódította, visszahuppant a székre, ráadásul a vérző ballonkabátost is magával sodorta. Kétségbeesetten igyekezett mihamarabb fölállni, de nem jött össze neki azonnal, és már a következő megállóhoz közelített a szerelvény, mire sikerült. Csupa vér lett az ő ruhája is.

Merő vér.

Mi történt, kérdezte egy felszálló utas elképedve.

Bőr-csizmája kopogott a fémlépcsőn.

A részeg a kocsi belsejébe pillantott.

Senkit sem látott.

Üljön le, szólt rá a csizmás.

De mintha nem tudta volna eldönteni, hová. Keresgélte a helyeket, vagy a ballonkabátos székre, padlóra folyt vérebe nem akart újra belegázolni. A szerelvény sem indult, talán az is arra várt, hogy végre leüljön.

Aztán ahogy helyet foglalt, a csizmás mellé telepedett. Nem nézett a részegre, fejét előrehajította, de látszott rajta, hogy készen áll meghallgatni a mellette ülőt.

De mégis a csizmás szólalt meg először.

Az utolsó járat, jelentette ki. Több már nem érkezik. A látomások ideje.

A szerelvény mégsem indult. Az ajtókat sem csukta be, üzemzavar, figyelmetlenség, nehéz lett volna eldönteni.

Ezek ketten meg ott ültek egymás mellett. A csizmás hallgatózva, készen, a részeg némán, sápadtan, az ablaknak feszülve. A kocsi belső világítása halványabb fényt bocsátott rájuk, mint korábban. Majdhogynem félhomály borult rájuk.

Mit akar hallani, nyögött a részeg.

Beszélg, válaszolta a csizmás.

Majd kicsit később, hogy történhetett meg, azt kérdezte.

A részeg kínlódom, arcizmaim megfeszítve, összegörnyedve próbált beszélni, de nem jött ki hang a torkán. Esetleg annyi, hogy megölettem, de azt alig lehetett hallani. A csizmás mégis meghallgatta, mégis fölfoghatta, mert apró morgással jelzett vissza, és egyben további vallomásokra buzdította, amit a részeg valószínűleg fölfoghatott, mert most hangosabban, érthetőbben kezdett el beszélni.

Leszúrtam, amikor a hídra értünk, meghalt, megöltem, senki sem látta, a kocsi üres volt, csak mi ketten. Az operánál leszálltam, vittem magammal, és a gyalogoshídról beledobtam a Szamosba. Minden nap találkozom vele azóta, pedig meghalt, mondta, és zokogni kezdett. Afféle hang nélküli, rázkódó zokogás tört ki belőle. A csizmás mozdulatlanul hallgatta, arra várt, hogy befejezze. A szerelvény továbbra is a megállóban vesztegelt, tompa fényeivel alig különbözött a tömbházak alsó emeleteinek megvilágított ablakaitól. Vagonlakások, villamoskocsik – az éjszaka tükörképei.

Amikor végre abbamaradt a sírás, a csizmás egy kést húzott elő.

Visszaadom, nem maradhat nálam, mondta.

A részeg elvette, a kezében forgatta.

Megígérte, hogy megőrzi, hogy soha nem adja vissza, bárhogya kérném, mondta szemrehányóan a csizmásnak.

A csizmás fölállt, menni készült. Mintha akart volna még mondani valamit, de aztán mégsem tette. Lekopogott a lépcsőn.

Maga miatt történt, sziszegte utána a részeg.

Az ajtók becsukódtak, a villamos meglódukt. A részeg felállt, és az öklét rázva kiabált a csizmás után.

Visszaadta, maga a hibás, megkértem, hogy ne adja vissza soha. Menjen a templomába, imádkozzon.

A szerelvény a végállomása felé tartott, az utolsó tömbházak is elmaradoztak, kusza sínpárokra tolatott be, rázkódva megállt. Mint akiből kiszállt az élet.

A végállomáson egy nevetgélő, vidám kedélyű férfi várakozott. Két kutya volt vele, mindkettő hatalmas, de az egyik hófehér, a másik koromfekete.

A részeg megállt előttük. Alig égett néhány lámpa, azok is távolabb.

Most nem hibázom el, mondta a kutyás. Kösse föl nyugodtan magát, nem vágom el a kötelet. Csak a torkát, csapkodta a térdét.

Megígérem, esküszöm.

A végállomásról egy út vezetett az erdő felé, azon indultak el. A kutyás lemaradozott, a részeg hamar szem elől tévesztette.

Az egyik a pokolba, a másik a mennyországba viheti a lelkét, kiabált be a fák közé a kutyás. Válasszon. Különben ők fognak.

De senki nem válaszolt.

A fákon túli Kolozsvár egy része aludni, másik része az éjszakai életre készülődött. A Bükk bozótosaiiban, följebb a cserjésben nem nagyon mozgult semmi. Az a néhány viskó, amit hajléktalanok és a cigányok húztak föl nyár elején, szintén halottnak bizonyult ezen az órán.

Alig huszonnégy órával később a bölcsészkar előtti megállóban egy nagyanya és unokája ácsorgott. Taxira vártak, mert úgy döntöttek, nem szállnak föl az utolsó járatra.

Hagyd, fiam, húzta vissza unokáját az asszonyosság, ez az utolsó járat. Hadd menjenek, ez az övék.

A kisfiú benézett a nyitott ajtón át. Közvetlenül a lépcső aljában állította meg nagyanyja, így aztán jól láthatta a két véres, egy ballonkabátos és egy részeg férfit, majd a megvillanó kést.

A bölcsészkartól két perc villamossal a Szamos-híd, már nem volt sok idejük hátra. Vagy inkább semennyi.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szabó Róbert Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat